

Sania

Vasile Alecsandri

Zi cu soare, ger cu stele! Hai, iubită, la primblare.
Caii mușcă-a lor zăbale, surugiul e călare;
Săniuța, cuib de iarnă, e cam strimă pentru doi...
Tu zâmbești? Zâmbirea-ți zice că e bună pentru noi.

Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.
Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scânteii.

Pe câmpia înălbită, netedă, strălucitoare
Se văd insule de codri, s-aud câni la vânătoare,
Iar în lunca pudră cu mănunt mărgăritar
Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;
Crengile aninate-n cale ning stelute și se-ndoaie.
Iată-o gingașă mlădiță cu șirag de măștișori...
Tu o rupi? Ea te stropește cu fulgi albi răcoritori.